

Però, vatua l'olla! En baixar per la xemeneia un dels braços se li va desfer regalimant aigua per tot arreu.

-Mare de Déu! va exclamar el Pare Noel això no pot pas ser, no havíem tingut en compte que et desfàs amb la calor, a mig camí ja series tot aigua.

El ninot se'n va anar cap cot, molt decebut. En sortir fora, en Lluís va fer-li un braç nou amb la neu del carrer. Tampoc era qüestió de deixar l'eixerit Frosty esguerrat i el Pare Noel li va prometre que, per Nadal, li portaria un barret de copa ben elegant.

Encara no havien tingut temps de tornar a entrar a casa quan, de sobte, una bruixa i la seva escombra aterraven, amb molt rebombori, davant la porta.

-Ei, padrí, m'han dit que busqueu un substitut, eh? Ja se sap, els anys no passen de bades - va dir la bruixa amb to burleta.

El Pare Noel la va mirar amb desconfiança: "Massa descarada", va pensar.

-Mira noia, ho provarem. En aquesta llibreteta he escrit tot allò que cal fer. Mira-t'ho i al vespre veure com te'n surts.

Santa innocència! A mitja tarda ja va haver d'acomiar-la. Com a bona bruixa no podia passar-se gaire estona sense fer trapelleries i, en un moment, havia canviat tots els regals de la llista: les padrines rebien trens elèctrics, els pares nines, els nens agulles de fer mitja i encenedors, les mares corbates i els avis vestits amb farbalans, quin desastre!

Només per arreglar tot aquell desgavell van haver de treballar fins ben passada la nit.

Al matí estaven tan cansats que no van sentir arribar un estrany personatge. Era un ratolí, petit i esquifit, molt educat, això sí, i silenciós no cal ni dir-ho. L'ensurt que van tenir en veure'l. Si semblava vingut del no res!

-I ara! Qui ets tu? Què fas aquí? Com has entrat? va dir el Pare Noel.

-Uuuuuuu! No corri tant a preguntar que no tinc temps de respondre va dir el ratolí Jo sóc el ratolí que recull les dents de llet dels infants i els deixa un regalet o dinerets. Em diuen molts noms diferents, però de debò, de debò, em dic Fermí. Què més m'havia preguntat? Ah, sí, vinc per l'anunci, ja estic ben acostumat a repartir joguines, i... ah! he entrat per un foradet que teniu sota aquella finestra. Acostumo a no fer soroll. Penseu que he de deixar els meus regals sota el coixí sense despertar mai ningú. Més preguntes?

El pobre Fermí havia parlat tan de pressa que esbufegava com si acabés de fer una cursa d'obstacles.

-Tranquil, noi, tranquil. Em penso que podràs fer molt bé la meva feina. Anem a practicar una mica.

I tal dit, tal fet. El Pare Noel li va carregar el seu sac al ratolí i va començar a caminar de dret cap al taller de joguines. En arribar a la porta va veure que en Fermí no el seguia.

-Ja hi som va dir tornant enrere i ara què passa?

En Fermí intentava estirar el sac amb totes les seves forces, però no aconseguia de moure'l ni un xic.

-Em penso que aquest sac pesa massa per a mi. No podria anar repartint els regals un a un?

-De cap manera, necessaries mesos per acabar la feina. És una llàstima perquè m'havies caigut molt bé. I es notava que el Pare Noel ho deia de cor.

El ratolí Fermí va marxar ploriquejant pel mateix forat per on havia entrat, i sense fer cap més soroll que el *hip hip* del seu plor.

-Lluís, quan hagi passat Nadal fes-me pensar que cal tapar aquest forat, no fos cas que vinguessin més ratolins va bramar el Pare Noel per dissimular una llagrimeta que li queia galta avall. Ja veig que això de trobar substitut és molt més difícil del que em pensava. Prepara el trineu, anirem a fer una visita a ses Majestats. I en un dir amèn, es van plantar a casa dels Reis Mags.

-Quina sorpresa va dir Baltasar - si és el company Noel. Com és que ens vens a veure?

-Necessito que m'ajudeu, no em trobo gaire bé i hauria de fer una mica de vacances aquest any, però em costa molt de trobar algú que em substitueixi i he pensat que un de vosaltres podria repartir les joguines en lloc meu.

-Vacances? Vols dir que no t'estàs tornant gandul amb els anys? li va respondre en Gaspar.

-Home, gràcies, vosaltres sou tres i jo un de sol. A vosaltres us escriuen cartes i a mi em cal endevinar que és allò que vol cadascú i, a més a més, això d'entrar per les xemeneies em deixa l'esquena feta pols va respondre Noel molt dolgut pel comentari de Gaspar.

Però els tres reis enlloc d'enfadar-se es van fer un tip de riure.

Van parlar-ho una estona i van quedar que seria Melcior qui fes la seva feina, per allò de la barba i els cabells blancs, clar. El Pare Noel, molt agraït, li va donar la llista de regals i va prometre enviar-li en Lluís amb el trineu la tarda del dia 24.

La nit de Nadal tot va rutilar com la seda. Ningú va saber mai qui havia repartit els regals. Ningú va veure en Melcior baixant per les xemeneies de les cases, ni volant amb el trineu.

El que sí va veure tothom el dia de la cavalcada dels Reis Mags va ser un rei Melcior adormit a la seva carrossa sense tirar cap caramel ni saludar els nens i les nenes que l'aplaudien sorollosament. La gent va quedar molt sorpresa i no entenien què passava.

Nosaltres sí sabem perquè es va adormir en Melcior, però no ho direm a ningú, d'acord?

Anna Gairí

